

Sonety na pět rýmů,
t.zv. klasické či petrarcovské
(4a, 4b, 2c, 2d, 2e)

I

O smrti a vzkříšení

Až v mojích prázdných očnicích
se budou červi pelesíti
a nad mou hlavou život kvítí
vibrovat bude v řapících,

knih hodin, zlatě zářících
nevyřknutelným klidem knítí,
chtěl bych jen jednou porušiti,
opustit mrtvé, povstat z nich.

Jak javorová melodie
písně, v níž moje země žije
chtěl bych se projít po kraji

a dívat se na hospodáře
a dčtem na růměné tváře
a jablka, zda dozrají.

~

Les

Malá duše pod stání se zimomřivě choulí,
 a ještě včera dobře bylo mi,
 hlas kukačky je modrou dutou koulí,
 se kterou echo pinká o stromy.

Cert lesní vchází v skalní polomy,
 má černou tvář a bílé oči pouli,
 trouchnivý pařez na púl vylomí
 a hledá duše třepotivé, jsou-li.

V průsecích prostorů se hodoj ozývá,
 podoben průhlednému holubu,
 má duše trne jako neživá,

prázdné a duchovité halali
 se kdesi dávno tíštlí o skály
 a bílý choroš roste na dubu.

L

III

Metamorfózy

Hlas hodin čtverhranný se dává v klus
a pleskot křídel v koutě lesa vzlyká,
jsem Brachymelocynocentaurus,
což značí: kentaur s tělem jezevčíka.

Přiběžně všechno zaniká a vzniká,
tak, jak to ráže demiurga vkus,
čas vyvěřin, čas krystalů a drúz:
zakletá duše v osmistěnu pyká.

Tak bylo vždy a tak se neděje,
lomí se světlo v čistých hranolcích
a v prostoru již zejí peřeje,
rodí se krystal, který nevězní
a modrá zvonice již nově zně
holubi zobou drobtý po stolech.

α

IV

Noc protivůžců

Posnovín lesní sosák rozvíjí
a hebkost křídel srstnatě se ježí,
zlatistost tygrováných lilí
je jiným květem překonána ztěží.

Za nocí měry tančí kolem věží
a uedají sochám na šíji:
ohnivá muška - lyšaj straší ji
a dole potok zelenavě věží.

Půlměsíc podobá se joraseti
a donůstaje, vychází až k ránu,
v mechoví konají se tajná objetí,
zrcadla jezer, mnohonásobící
rtuť bradavic, planoucích ve měsíci
se rozkládají na západní stranu.

α

~ 50 ~

V

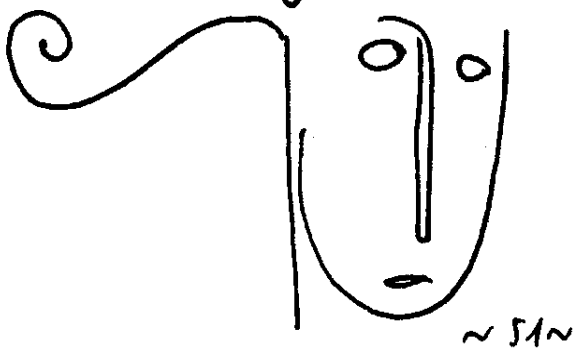
Estetika let třicátých.

Prázdné jsou oči bohů na terase,
z nichž Diana zahouká do chodeb,
prasečí měsíc v lilích se pase
a kothurny už kráčí po schodech.

Pleskají v nekonečných pochodech
po imaginární a tajné trase,
v jezírku nymfa bíle zjevila se,
nejasno, zda to tělo nebo dech.

Prázdný je zámek, ozvěny v něm bydlí
a pavučiny, střepy soch a prach,
pavouci meditují nad osidly.

Kosmický prázdný profil Apolóna:
snad se tu dosud tajný obřad koná,
či odkud jinak čísel by ten strach?

Commemoratio vivorum

[L. K.]

V zámecké kapli celebruje duch,
mající místo hlavy půlměsíc,
v průzračném prázdnu, avšak neděsíc
probíhá mše a v chlebu vzniká Bůh.

Tak děje se, co roků spěje kruh:
ač místo není známo todešic,
vzal by vás do ochrany oděšic,
jehožto vlastní element je vzduch.

Na hranách zelených se mlha rozpouští
a hřebec rohoutí je druhem potrávy:
velbloudi meditují na poušti:

Zpěv stupňů zodpovídá jezce jezotý,
pokorně klečí knězi u paty,
Zafinco celebruje bezhlavý.

L

Obsekvie

Rozeklané skály, které žhnou a studí
 lysé, vypráhlé a nic tam nežije,
 básníková duše v mojí prázdné hrudi
 leží připravena na Obsekvie.

Znějí spektrální a vzdušné nenie,
 které decentně a nenápadně nudí,
 avšak mrtvou duši už to neprobudí
 neboť zahynula bez poesie.

Spektrálními story vesmír kolem zpívá,
 oči hvězdných vlků hledí z propasti
 duše mrtvé duše postmortálně živá

teší se, že bude na paspas jim dána
 a po hvězdných ročích nelítostně štována
 do nejvzdálenějších kosmu oblastí.

α

Noční chodec

Kdosi kráčí noú se čtverhranou hlavou
do zelena vlhkou mrtvou ulicí
Vyjda z města ven se brouzdá vlhkou travou
žestím, rumištem a smutkem vonící.

Kdesi v mokrých keřích znějí konci,
zda se podivně a jako před popravou
půlměsíční vepř se svoji lysou hlavou
mezi stébly trávy stojí zduřelí.

Čtverhranohlav divně, opatrně kráčí,
jeho nohavice vlhká tráva smáčí:
Je to vrah, či lupič, je to sebevrah?

Snad jde pohřbit v láhvi bolavou svou lásku,
snad jde vlhkou noú jen tak na procházku,
nicméně z něj číší neurčitý strach.

IX
Nadávky

Bahndči! Bažinníku! Bezhrotíku!
Blyskáčku! Bodláčnicku! Břehdči!
Hlouďáci! Jarmíku! Holořitnicku!
Dazule! Dřevohlode! Chlupdči!

Kolmočelníku! Loďce! Stehdči!
Kuláku! Křivonožče! Mršnicku!
Trojáci! Hbitče! Uzkořitnicku!
Hnojnicku! Vřetenostehnicku! Skákači!

Třebulovníku! Norče! Červojroute!
Siraštítnicku! Chrouste! Vrtáři!
Vrbníku! Vrbohlode! Hrotáři!

Jemnokřídleče! Trnce! Květožile!
Temníku! Lýchohube! Lejnomyle!
Hrbolokrovečnicku! Lejnožroute!

Epitafion.

Doposud v mlze na lasturu troubí
 Kentauri triton s chvostem delfína,
 zvuk minulosti matně dučí z hloubi
 a se současností se prolíná.

Kde melancholie se s hudbou snoubí
 podzimní krajina tě vzpomíná,
 ať shořely tvé arthritické klouby
 a vyvanuly s kouřem z komína.

Zaniklo dávno chrochtání a vyti
 zbabělých druhů podle »ukazy«;
 nedotknutelný trváš ve svém bytí.

A kdo se tiše k tvému městu vrdí
 v podzimních parcích vždy mu budou hráti
 tritoni mlžní tvého odhazu.